

РЕШЕНИЕ

№ 213

гр. София, 18 декември 2017 г.

Върховният касационен съд на Република България, I НО, в публично заседание на шестнадесети октомври през две хиляди и седемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА
ЧЛЕНОВЕ: СПАС ИВАНЧЕВ
ВАЛЯ РУШАНОВА

при секретар Мира Недева, при становището на прокурора Тома Комов, изслуша докладваното от съдия Спас Иванчев наказателно дело № 813 по описа за 2017г.

Производството по реда на чл.346 т.1 от НПК е образувано по касационни жалби на подсъдим чрез защитниците му срещу решение № 166/07.06.2017г. по ВНОХД № 105/2017г. по описа на Великотърновски апелативен съд.

В първата по ред жалба се релевират всички касационни основания. Конкретно се заявява, че постановеното решение на въззивната инстанция е незаконосъобразно, неправилно, непълно и недопустимо, постановено в нарушение на закона, при допуснати съществени нарушения на закона, съществени нарушения на процесуалните правила, като наложеното наказание е явно несправедливо.

Основното оплакване е за необсъждане на доводите на защитата за липса на умисъл и недоказаност, както и за преповтаряне на тези на съда от първата инстанция. Излагат се съображения относно вида на протеста, непроизнасяне относно наложена глоба на защитата и отказ от събиране на доказателства. Депозирание и е оплакване за липса на поправки в протокол от съдебното заседание.

По приложението на закона се оспорва качеството на подсъдимия на длъжностно лице, доколкото общината не била държавно учреждение.

Относно обвинението, защитата посочва, че производството по пункт 1-ви от обвинението следва да се прекрати на основание чл.24 от НПК. По сключения договор по тома обвинение защитата твърди, че

съгласно чл.1.3.1 от него подсъдимият не е действал в качеството си на длъжностно лице, по чл.4.9 се установявало дуализъм в понятието ръководител на проекта, а по чл.4.26, както и съобразно чл.4.27 и чл.4.28 от договора, се установявало, че не е действал в качеството си на представител на изпълнителната власт.

Защитата изтъква аргументи за неправилна оценка на доказателствата относно евентуално запознанство със св.Д., както и относно това, че Б. не е бил ръководител на проект по САПАРД.

Във връзка с обвинението по чл.202, ал.1, т.1 от НК защитата се позовава на необходимост от участието на св.Б. в помощ на общината като консултант при липсата на собствен общински административен капацитет. В този смисъл оспорва обвинението, че е извършено престъпление по чл.220, ал.1 от НК, тъй като деецът няма съзнание за такова действие и последици. В материалноправен аспект посочва, че не е възможно да се осъществи с едни и същи действия състава както на улесняващото, така и на основното престъпление. Първото трябва да е реализирано и довършено, и да създава условия за осъществяване на последващото присвоително престъпление. В случая, според защитата, разпореденото имущество при неизгодната сделка съвпада с това на присвоителното престъпление, поради което заявява, че деянието по същество е несъставомерно.

По пункт 2-ри на обвинението защитата посочва, че производството в тази част следва да се прекрати на основание чл.24, ал.1, т.1 от НПК. Неизгодната сделка визира договор между общината и фирма „С.“ ЕООД, като защитата настоява, че са налице непредвидени допълнителни строително-монтажни работи. Излагат се и аргументи, че неправилно се интерпретира материален закон относно качеството на изпълнител и подизпълнител. Оспорват се експертното качество на вещото лице по строително-техническата и допълнителната експертизи, както и по същество оценката му, тъй като не включвала печалба за предприемача. Защитата твърди, че липсва и субективна страна по това обвинение с квалификация по чл.220, ал.1 от НК, като дейността обръщане на дограма и изолиране е различно от монтаж на дограма. Подсъдимият според защитната теза не е имал възможност да осъзнае фактите по евентуално различното тълкуване на понятието монтаж, а защитата се позовава и на бездействието на директора на училището.

По обвинението по пункт 3.1 защитата посочва, че деянието е извършено при несъзнавана непредпазливост. С първоначално обвинение по чл.282 от НК по обвинителен акт, първостепенният съд е преквалифицирал деянието по чл.219, ал.1 от НК, въззивната инстанция е възприела наличието на изтекла давност. В жалбата се отбелязва, че подсъдимият не е действал адекватно в тази ситуация, като е изпълнил задълженията си повърхностно и немарливо. Престъплението обаче е

умишлено и деецът следва да бъде оправдан според защитата. По това обвинение конкретно защитата счита, че делото следва да бъде прекратено на основание чл.24, ал.1, т.1 от НПК или попада под разпоредбите на Закона за амнистия от 2009 г.

По обвинението по пункт 3.2 и конкретно относно твърдението на въззивната инстанция, че е проведена формална и фиктивна тръжна процедура, като целта на подсъдимия е била да се набави облага за конкретна фирма – „А. Ч. м.“ АД, защитата излага обратни аргументи, че при използването на понятието „формално“ от св.П. е говорил за спазена форма при реализирането на процедури по търга. Становището на защитата е, че проектът е бил стар, при реализирането му са се открили нови проблеми и при отказ от дофинансиране по програма „САПАРД“ на възлови кръстовища за асфалтиране, общината не е можела да бездейства и затова е обявила обществени поръчки. Пропуснато било обстоятелството, че МФ е коригирало мнението на фонда и сумите по тези дейности са били преведени на общината, като според защитата на практика общината временно е финансирала задължението на фонда. Освен това се изтъква, че възможността за настъпване на немаловажните вредни последици според константна практика на ВКС трябва да е реална, а не абстрактна. Предприетите от общината действия, респективно подсъдимия, са имали за цел спестяване на бъдещи разходи, задоволяване интереса на гражданите и правилното реализиране на проекта. За субективната страна защитата се позовава на показанията на св.П., че при спряно частично финансиране от фонда, без извършване на процесната дейност смята, че това би компрометирало целия проект. Дейността (необходимите скрити работи) била извършена авансово, като има извършена консервация на нефинансираните от фонда участъци до продължаването на проекта.

В заключение относно това обвинение защитата изтъква довод, че деянието е несъставомерно и води до оправдаване на дееца.

Относно наказанието в касационната жалба се отбелязва, че с него се цели обществено изолиране на подсъдимия, като цяло то е ненужно и не съответства на обществената опасност на дееца, както и на деянието.

По гражданския иск защитата иска да се отмени изцяло в гражданската и част, тъй като е предявен от нелегитимирано лице, за което се излагат подробно аргументи.

Втората касационна жалба е подадена от друг защитник, който моли в осъдителните части на решението подсъдимия Р. Х. да бъде признат за невинен и да бъде оправдан, да бъде потвърдено решението в частта му относно прилагане на института на абсолютната давност, алтернативно се иска отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане.

В гражданско-осъдителната част се иска отмяна на решението в тази част и прекратяване на производството, алтернативно се предлага отхвърляне на иска.

По приложението на материалния закон се защитава тезата, че не е възможно с едни и същи деяния да се осъществи състава както на чл.202 от НК, така и на чл.220 от НК, доколкото улесняващото престъпление трябва да създава предпоставки за осъществяване на присвояването, не да се припокрива с него. Според защитника от обективна страна деянията не следва да се квалифицират по посочените текстове, а от субективна страна не е налице пряк умисъл, като сключването на договори между община В., представлявана от подсъдимия и П. Б. е съобразено със закона. В съзнанието на дееца няма представа за деяние с общественоопасен характер и не се е стремил да облагодетелства контрахента по тези договори. Прави се позоваване на заповед № 105/15.12.2006г., издадена от подсъдимия за предложение до ДФ „Земеделие“ за определяне на П. Б. като ръководител на инвестиционния проект. Твърди се, че това предложение е прието от фонда и Б. е действал като ръководител на проекта. Причина за това е липсата на административен капацитет, доколкото в общината имало само техник със средно образование, не и инженер. Фондът е приел за ръководител Б., както и подписаните от него протоколи като представител на общината и е изплатил сумите по проекта.

Този защитник изтъква, че са неправилни изводите на съда за извършено престъпление по чл.282, ал.1 от НК. Според него има смесване на обвинение, свързано с различни събития, което не може да бъде разглеждано от съда с помощта на тълкуване. Липсвали доказателства, които да съчетават обвинението, свързано с преасфалтирането на улици и едновременно с мерки за енергийна ефективност. Оспорва доводите на въззивната инстанция, че обвинението се състои от две части, като го тълкува и излиза извън неговите рамки. Съдът бил нарушил процесуалните норми, като е разделил обвиненията и е признал за виновен подсъдимия по чл.282, ал.1 от НК. Излагат се аргументи, че обвинението е смесило фактическата обстановка по два въпроса и разделянето и тълкуването им от съда е извън рамките на обвинителния акт.

Защитата не се съгласява и с изводите на съда за извършено на 03.08.2009г. престъпление по чл.220, ал.1, вр.чл.2, ал.2 от НК за съзнателно сключена неизгодна сделка – за монтаж на гипсокартон за обръщане на прозорци на училище в село Г., на стойност 28311.36 лв., със „С.“ ЕООД. Защитната теза е, че сключването на договора е било необходимо за започване на учебната година, от обективна страна няма неизгодна сделка. Вътрешното обръщане на прозорците не е било извършено до този момент, като резултатът от този договор е бил добър. Липсвал пряк умисъл от субективна страна и специална цел, няма разбиране, че такива задължения е имало за друго юридическо лице. С оглед на чл.2, ал.2 от НК производството по това обвинение трябва да прекратено поради изтичане на абсолютната давност.

Първоинстанционният съд е наложил, а въззивната инстанция – потвърдила налагане наказание извън рамките на материалния закон-лишаване от право да се упражнява професия, свързана с пазене или управление на чужди пари, вещи или други ценности.

Защитата прави възражения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като били кредитирани само доказателствата, свързани с обвинителната теза и са отхвърлени тези на защитата. Обясненията на подсъдимия не са били възприети, но не са били съпоставени с останалите доказателства по делото.

В противоречие с доказателствата било възприето, че подсъдимият се запознал с П. Б. и Л. Д. при кмета на село Ц. К., както и това, че Б. подписвал само единични протоколи. Оспорва се изводът на съда, че две процедури по НВМОП са били фиктивни, като обратните доказателства се посочват в протокол от съдебно заседание на 12.10.2016г. Посочва се смесване на длъжността на ръководител на проекта с длъжността мениджър и заместник- мениджър на строителния надзор. Неправилно не се кредитирали показанията на св.А. А., както и неправилно се кредитирали отчасти само показанията на починалия Б..

По приетия граждански иск и този защитник възражава, че е предявен от лице без представителна власт, тъй като това се е случило на 19.10.2015г., с представено пълномощно от тази дата. Според защитника, със заповед на областния управител на област Р. от предния ден, 18.05.2015г., за изпълняващ длъжността кмет на община В. е назначено лице, различно от упълномощителя, като по тази заповед е допуснато предварително изпълнение по реда на чл.60, ал.1, пр.2-ро от АПК. Този упълномощител не е имал и право да изпълнява длъжността, тъй като не е бил освободен като общински съветник.

Доказателства за това били събрани при повторното разглеждане на делото. Защитата оспорва санирането на това упълномощаване, като посочва, че не се допуска конституиране на страни при второто разглеждане на делото.

При прекратяване на производството по обвинението по чл.219, ал.1, вр.чл.2, ал.-2 от НК, което било правилно, съдът не се бил произнесъл по намаляване размера на присъденото обезщетение с този на имуществените вреди по посоченото престъпление.

Защитата възражава срещу произнасяне извън рамките на обвинителния акт, като по пункт първи в обвинителния акт не се визирал текста на чл.220, ал.1 от НК. В този смисъл съдът не можел да дописва обвинителния акт.

По пункт втори съдът се произнасял по отделни части на обвинението по чл.282, ал.2, вр.ал.1, вр.чл.26 от НК, като следвало да оправдае подсъдимия, а не да се стига до тълкуване и по същество дописване на обвинението.

Този защитник също се позовава на явна несправедливост на наложеното наказание, доколкото въззивната инстанция потвърдила освен лишаване от право деецът да заема държавна или обществена длъжност, и лишаване от право да упражнява професии, свързани с пазене или управление на чужди пари, вещи и ценности.

Прокурорът от ВКП в съдебното заседание заявява, че подадените две касационни жалби от името на подсъдимия са неоснователни и следва да бъдат оставени без уважение. Позовава се на правилно приложение на материалния закон, след като съдът е потвърдил първоинстанционната присъда досежно трите деяния и е приел, че именно подсъдимият ги е извършил. Според прокурора деецът в качеството си на длъжностно лице е извършил присвояване при условията на продължавано престъпление, както и деяние по чл.220, ал.1 НК, съзнателно сключвайки неизгодни сделки със свидетеля Б.. От тази неизгодна сделка били произлезли значителни вреди за община В. в размер над 28 хил. лева. Относно престъплението по служба по смисъла на чл.282 НК прокурорът посочва, че деецът е нарушил задълженията си, като провел непрозрачна процедура във връзка с асфалтиране на улица в общината и разпоредил това да бъде извършено от „А. – Ч. м.“ АД. Според прокурора от това са могли да настъпят немаловажни последици за общината.

Прокурорът заявява, че неговата теза се установява от доказателствата по делото, а деянията са съставомерни. Твърди, че атакуваният съдебен акт е правилен и законосъобразен, като отхвърля възраженията за допуснати процесуални нарушения. Посочва, че са изложени са подробни мотиви, като както отделните наказания, така общо определеното, са справедливи, при условията на чл.66 НК. Санкциите лишаване от права според него са наложени в съответствие със закона. По отношение на гражданският иск заявява, че е предявен и уважен основателно, като били налице предпоставките за реализиране деликтната отговорност на подсъдимия като извършител. Определя като неоснователни възраженията на защитата за липсата на легитимация на процесуалния представител на гражданския ищец.

Подсъдимият, редовно призован, се явява лично, като се представлява от двамата защитници, подали касационните жалби по делото.

По същество и двамата защитници поддържат касационните жалби, като се твърди, че липсвали доказателства за пряк умисъл. В тази община има система на двоен подпис, като съответните документи преминават пред административните структури, преди да бъдат подписани от кмета. Имало доказателства за участието му при завършването на тези процедури. Неправилно се дава доверие на свидетеля на обвинението, който бил осъждан и също така заснет при получаване на подкуп. Изтъква се, че имало две решения, в които е снето доверието от него като строителен

надзорник. Твърди се, че не е установено договорите по делото да са нищожни или привидни. Прави се позоваване на обстоятелства относно осъждане на други общини за неустойки, лихви и глоби, което било предотвратено от действията на кмета Х..

Защитата поддържа възраженията си, че не може да се твърди за свалянето и монтирането на прозорци и врати е идентично с обръщането им. Това са различни дейности, с отделни договори, но по делото обаче неправилно се приемало, че става дума за едно и също нещо. Защитата поддържа също тезата си за смесване на понятията за подизпълнител и доставчик и посочва, че целта на подс.Х. е била средствата да останат в общината, поради което е търсил местни хора за работата.

На последно се депозира оплакване за липса на обсъждане на оправдан стопански риск. Защитата счита, че дори и при възприемане на закъсняване на малките обществени поръчки, не е имало по-добра форма и начин да се предотвратят евентуалните големи вреди за общината. Твърди се, че въззивната инстанция е отказала събирането на доказателства, независимо от показанията на св.П., че в общината има документи и доказателства във връзка с Б..

Поддържа се също така тезата, че при така при така формулирано обвинение е невъзможно с едни и същи действия подсъдимият да е осъществил и двете деяния по чл.202 и по чл.220 от НК. Изтъква се, че улесняващото престъпление следва да създава предпоставки за извършването на улесненото престъпление, а не да се припокрива с него.

Настоява се, че не е налице присвояване, тъй като договорът е сключен между д-р Х. като кмет на общината и П. Б. като ръководител на проект по програма САПАРД. В този смисъл, според защитата, няма пречка общината да определи ръководител на проекта, като се поддържат доводите от предходните инстанции, че деянието е несъставомерно от обективна и от субективна страна, тъй като в съзнанието на подс.Х. няма представа за деяние с противообществен характер.

Относно обвинението по чл.282 НК се поддържа, че са смесени факти от първото и второто обвинение срещу Х., като с разделянето им първостепенният съд недопустимо е излязъл извън рамките на обвинителния акт. Поддържа се също така и допуснатото нарушение на материалния закон при определянето на допълнителното наказание, тъй като в НК няма санкция лишаване от право да се упражняват професии, свързани с пазене или управление на чужди пари, вещи или други ценности.

По релевираните доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила се акцентира на неосигуряването на справедлив процес, тъй като се кредитирали само доказателствата, които са в полза на обвинението, тези в полза на защитата се отхвърлят.

По допуснатия граждански иск отново се претендира, че допуснатото нарушение във връзка с процесуалната легитимация на ищеца при повторното разглеждане на делото не може да бъде saniрано, отхвърляйки явяването на новия кмет като свидетел в съдебно заседание и заявлението му, че потвърждава извършените от адвокат Д. действия като процесуална възможност.

Защитата пледира за оправдаване на дееца и прекратяване на производството по гражданския иск, алтернативно се иска връщане на делото за ново разглеждане за отстраняване на допуснатите процесуални нарушения и с указания за отхвърляне на гражданския иск.

Подсъдимият Х. в лична защитата заявява, че в действията си като кмет се е ръководел изцяло от интересите на гражданите. Всички свои действия ги съгласувал с експертите, предвид на което нямал чувство за вина. Исква оправдаване, считайки, че не е допуснал никакви грешки.

При последната си дума иска да бъде оправдан.

Върховният касационен съд, I-во наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл.347 ал.1 от НПК, установи следното:

По делото е постановена присъда № 44/ 31.10.2016г., по НОХД № 393 / 16 г. на Русенския окръжен съд, с която подс. Р. А. Х. от гр. В. е признат за виновен за това, че в периода от 31. 07. 07г. до 03. 07. 08г. в гр. В., Р. област, в качеството си на длъжностно лице - кмет на Община – В., в условията на продължавано престъпление, на десет пъти, присвоил чужди пари, поверени му да ги управлява, на обща стойност 6 950. 37 лв., собственост на Община – В., като за улесняването му извършил друго престъпление, за което не се предвижда по-тежко наказание, такова по чл. 220, ал. 1, вр. чл. 2, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 НК, като на девет пъти, в качеството си на длъжностно лице, кмет на Община – В., съзнателно сключил неизгодни сделки с П. Н. Б., с които му възложил функции за ръководител на проект с референтен № 290701100063 / 06. 04. 04 г., финансиран по програма САПАРД, като от това са произлезли значителни вреди за Община – В., в размер на 8 721. 88 лв., поради което и на основание чл. 202, ал. 1, т. 1, вр. чл. 201, вр. чл. 26, ал. 1 НК му е наложено наказание три години лишаване от свобода, к кумулативно с това е наложено както лишаване от право да заема ръководна държавна и обществена длъжност за срок от пет години, така и лишаване от право да упражнява професии, свързани с пазене или управление на чужди пари, вещи или други ценности за срок от пет години.

Със същата присъда подсъдимия е оправдан по обвинението да е извършил престъплението по чл. 202, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 201, вр. с чл. 26, ал. 1 НК, с повече от десет деяния, за присвояването на 5047, 82 лв. и за сключването на граждански договори № 43/01. 10. 07 г.; № 49 / 01. 11. 07 г.; № 4/ 04. 02. 08 г. и № 11 / 02. 02. 09 г., както и за периода на извършване на деянието от 04. 07. 2007 г. до 30. 07. 2007 г. и от 04. 07. 08 г. до 26. 02. 09 г.

Подсъдимият е признат за виновен и в това, че на 03. 08. 09 г. в гр. В., Област – Р., в качеството си на длъжностно лице, кмет на Община – В., съзнателно сключил неизгодна сделка -договор за изпълнение на строително - монтажни работи между Община – В., като възложител и „С.“ ЕООД, със седалище и адрес на управление в гр. В., представлявано от А. И. С., като изпълнител, с предмет „ Монтаж на гипсокартон за обръщане на прозорци в СОУ „ Христо Ботев " - гр. Г., Община – В. ", като от това са произлезли значителни вреди за Община – В., в размер на 28 311. 36 лв., поради което и на основание чл. 220, ал.1, вр. чл. 2 ал. 2 НК е осъден на три години лишаване от свобода, с кумулативно наказание лишаване от право да заема ръководна държавна и обществена длъжност за срок от пет години.

Подсъдимият е осъден и за това, че в периода от 29. 08. 08 г. до 30. 09. 09 г., в гр. В., Област – Р., в качеството си на длъжностно лице - кмет на Община – В., не положил достатъчно грижи за ръководенето и управлението на повереното му имущество, като възложител по отношение на строително-ремонтните работи на обект: „ Мерки за енергийна ефективност в сградата на СОУ „ Христо Ботев " - гр. Г.,Община – В.", като не осигурил възможност за упражняване на контрол, включително и чрез проверки на място и от това последвали значителни щети за Община-В. в размер 61 933. 30 лв., поради което и на основание чл. 219, ал. 1, вр. чл. 2, ал. 2 НК му е наложено наказание от една година лишаване от свобода и глоба в размер на хиляда и петстотин лева.

Подс.Х. е осъден и за това, че в периода от 13. 04. 07 г. до 24. 06. 08 г., в гр.В., Област – Р., в качеството си на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение, кмет на Община – В., нарушил и не изпълнил служебните си задължения по чл. 2, ал. 1, т. 1, вр. чл. 1, ал. 2, т. 1 НВМОП, като не провел прозрачна и действителна процедура за събиране на оферти за обект „Преасфалтиране на улици, частично в гр.В." и разпоредил строителството да бъде извършено от А. Ч. м. " АД - гр. Ш., представлявано от Д. Х. Д., като сключил договор на 24. 06. 08 г. с предмет „ Преасфалтиране на участъци от улици в гр. В. " без осъществена реална процедура по НВМОП, с цел да набави облага за „ А. Ч. м. " АД - гр. Ш., представлявано от Д. Х. Д., като от деянието са могли да настъпят немаловажни вредни последици за Община – В., като на основание чл. 282, ал. 1 НК му е наложено наказание от две години лишаване от

свобода, а е оправдан по първоначално предявеното обвинение за извършено престъпление по чл. по чл. 282, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК.

По реда на чл. 23, ал. 1 НК съдът е определил наказание от три години лишаване от свобода, по ал.2 е присъединил към така определеното общо наказание лишаване от свобода наказанията лишаване от право да заема ръководна държавна и обществена длъжност за срок от пет години, както лишаване от правото да упражнява професии, свързани с пазене или управление на чужди пари, вещи или други ценности за срок от пет години, като на последно място по реда на ал.3 е присъединил към определеното общо наказание и наказанието глоба в размер на хиляда и петстотин лева.

Съдът от първата инстанция е приложил и чл. 66, ал. 1 НК, като изтърпяването на общото наказание лишаване от свобода от три години е отложено за срок от пет години.

По предявения граждански иск подс.Х. е осъден да заплати на Община – В. сумата 98 966. 54 лв., представляващи обезщетение за претърпени от престъпленията по чл. 202, ал. 1, т. 1, вр. чл. 201, вр. чл. 26, ал. 1; по чл. 220, ал. 1, вр. чл. 2, ал. 2 и по чл. 219, ал. 1, вр. чл. 2, ал. 2 НК, имуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 07. 10. 15 г. до окончателното ѝ изплащане, държавна такса върху уважения размер от 3 958. 66 лв.

В останалата си част до пълния предявен размер от 104 014, 36 лв. гражданският иск като неоснователен е отхвърлен.

Съдът се е произнесъл по въпроса за направените по делото разноски.

Въззивното производство се е развило както по протест на прокурор от Окръжна прокуратура – Русе срещу оправдателните части на присъдата, така и по жалба на подс.Х..

С решение № 166/07.06.2017г. по ВНОХД № 105/2017г. по описа на Великотърновски апелативен съд първоинстанционната присъда е отменена в частта, с която подс.Х. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.219, ал.1 вр.чл.2, ал.2 от НК и производството в тази част е прекратено поради изтекла абсолютна давност.

В останалата част присъдата е потвърдена изцяло.

Жалбите от двамата защитници са подадени в срок и са допустими, разгледани по същество, те се явяват основателни.

По обвинението по чл.202, ал.1, т.1 вр.чл.201, вр.чл.26, ал.1 от НК;

По изтъкнатите доводи за нарушение на материалния закон касационният състав счита, че по така очертаният предмет на

престъпление има припокриване - улесняващото според обвинение престъпление по чл.220, ал.1 от НК се явява довършено с настъпването (произлизането) на значителната вреда, като тази вреда всъщност са чуждите (на община В.) пари, предмет на престъплението присвояване.

Няма никакво съмнение, че подс.Х. има качеството на длъжностно лице, като представител на изпълнителната власт, нормата на чл.38, ал.1 от ЗМСМА е категорична. Съобразно чл.93, ал.1, б.“а“ от НК като представител на изпълнителната власт, кметът на населеното място изпълнява служба в кметството, представляващо държавно учреждение по смисъла на нормата. Независимо от наличието на местно самоуправление и изборната длъжност, съвсем очевидно е, че с оглед принципа на децентрализация на изпълнителната власт, държавата е предоставила част от своите функции по места- на общините, районите и кметствата. След като изпълняват такива функции и легитимират държавната власт, безусловно те са държавни учреждения в регионите. В кръга на неговата служба влиза и разпореждането с парични суми, което е негово законово право и задължение. В този смисъл е ППВС № 3/70г., раздел I-ви, т.1-ва.

В този смисъл възраженията на защитата за липсата на качество на субект на престъплението по чл.201 и сл. от НК са неоснователни.

Друг е въпросът относно съставомерността на разпоредителните действия на подс.Х.. Съдилищата по същество не отричат наличието на граждански договори, дали основание на починалия Б. да получи сумите, предмет на престъпленията и по чл.220, ал.1 от НК и по чл.202, ал.1, т.1 от НК. Второстепенната инстанция ги нарича привидни, а самото обвинение използва друга обосновка – те са ненужни, тъй като имало сключен договор между общината и друга фирма за строителен надзор. В обвинителния акт се посочва, че това е договор за консултант за строителен надзор. Всъщност тази фирма - „Р.“ ООД, е следвало да осъществява строителен надзор, а не да консултира общината как да осъществява сама строителния надзор, или поне това следва от договора между фирмата и общината, в неговия чл.4-ти.

Разбира се, няма съвпадане между функциите на фирмата „Р.“ ООД и тези на починалия Б., назначаван по силата на множество граждански договори за ръководител на проекта, но в крайна сметка това е без правно значение. Въззивната инстанция е следвало да отговори много по-задълбочено на възраженията дали общината е имала съответния административен капацитет, за да „надзирава съконтрагентите“ си по основния договор за ремонт и по този за строителен надзор. Посочването на назначения строителен техник, св.Н. и двете длъжности -старши специалист инвеститорски надзор и старши специалист кадастър, регулация (без ангажиращо твърдение на съда дали последните две длъжности са заети или са цитирани само като номенклатура на длъжностите в общината), строителство и инвеститорски контрол, далеч не

опровергава необходимостта от квалифицирано наблюдение на изпълнението на проекта, включително и не само от страна на строителното изпълнение, а и на икономическите показатели и разходването на средства. Друг е въпросът, че самата компетентност на Б. в тази посока не е изяснена, както и дали самият кмет е можел да изпълни подобна роля.

В крайна сметка не това е важното обстоятелство, тъй като по делото не е изяснено дали плащанията по тези договори на починалия Б. са надлежно декларирани пред данъчните власти като приходи. Основателно е възражението, че те не са обявени за недействителни, нищожни или унищожени, те са породили своето правно действие, включително и по отношение на фиска.

Съдът, пропускайки да анализира деянието в този аспект, се е лишил от възможността да прецени дали то е съставомерно от субективна страна, дали подсъдимият и неговия съконтрагент са съзнавали, че дължимите данъци са част от неизгодната сделка или от присвояването. Този въпрос не е маловажен и от обективна страна, но не е получил своя дължим се отговор. Той е необходим, за да бъде приложен правилно материалния закон.

Още държавното обвинение е изложило твърдение по сделките, че причината да бъдат сключени, е желанието на подсъдимия да „върне“ услуга. Този извод не е основан на факти, очевидно е изграден въз основа на предположение, доколкото в обвинителния акт заповедта за назначаване на починалия Б. се допуска, че вероятно е антидатирана. Предположението в обвинителния акт по силата на принципа „in dubio pro reo“ не може да се трансформира в безусловен факт в мотивите на присъдата. Точно това обаче се е случило, при което наказателноправното положение на подсъдимия се е влошило, а също така съставлява сериозно ограничаване на правото му на защита.

Твърдението за мотивите за сключване на сделките не се основава на надлежни факти, може да се посочи в тази връзка, че в показанията на св.Б., на които се позовава и въззивната инстанция, не се съдържат подобни обстоятелства. Антидатирането на заповедта се извежда от показанията на св.Д., като въззивната инстанция се позовава и на показанията на починалия свидетел Б., които били в тази насока – стр.7-ма от мотивите на въззивното решение. При каквото и да е прочит, подобна насока в тези показания не може да бъде открита. Свидетелят е заявил, че преди България да стане член на ЕС, тоест преди ноторната дата 01.01.2007г., е участвал в оценителни комисии на проектите по програмата Сапард, в които участвал като физическо лице и тогава е бил определен да отговаря за рехабилитацията на уличната мрежа в град В., Р. област. По този повод се е бил запознал с подсъдимия и неговия заместник по това време, А. Я..

С това е приключил разпита на св.Б. относно обвинението на подс.Х. по пункт 1-ви, за квалифицираното длъжностно присвояване. Касационната

инстанция не може да намери насоката, която е съзряла въззивната и която подкрепя показанията на св.Д.. Това означава, че този извод е напълно произволен и отново съществено накърнява правото на защита на подс.Х..

По отношение на приложението на материалния закон е необходимо да се отбележи следното;

Престъплението по чл.220, ал.1 от НК в правната конструкция на обвинението е улесняващо. Това престъпление обаче е резултатно, от него произтича вреда, която е определена от закона, че следва да бъде като минимум значителна. С настъпването на тази вреда, престъплението е довършено. Същевременно тази вече настъпила вреда (с горната уговорка относно дължимото данъчно задължение по гражданските договори) е механично пренесена в основното престъпление по чл.202, ал.1, т.1, вр.чл.201, вр.чл.26, ал.1 от НК, като се трансформира в сумата (частично с оглед оправдаването за разпоредените суми от св.А. Я.), която се приема, че е присвоена. Тази вреда не може да се кумулира, тъй като е една, мултиплицирането ѝ нарушава както материалния закон, така и ограничава правото на защита, тъй като поставя в подсъдимия да се защитава срещу съставно престъпление, чийто предмет се удвоява (почти, тъй като, както се отбеляза, за сумите, одобрени за плащане от св.Я., деецът е оправдан) чисто механично. Логическия абсурд е очевиден и не може да бъде избегнат с позоваването на практика на ВКС - Р № **656 / 29. 12. 08** г. по н. д. № **597 / 08** г., **1** - во н. о. Съдебната практика съвсем сигурно няма за цел да доведе обвинението до там да удвоява един и същи предмет на престъпление. Ако сделката е привидна, както се изразява въззивната инстанция, тоест се цели присвояване и се сключва сделка, без да се предоставят услуги, то са възможни различни хипотези. В едни случаи сключеният договор ще е документ с невярно съдържание – когато изначално нямат страните намерение да привеждат в изпълнение този договор (писмените волеизявления не отговарят на действителната уговорка между страните), в други обаче изпълнението може да не се извърши по впоследствие взето решение от предоставящия услугата или пък възложителя. Ако този договор е ненужен, както се твърди в обвинението, ще е от значение отново представата в съзнанието на контрагентите относно нуждата от него. Всичко това е въпрос на доказване, но в този случай доказателствения анализ на въззивната инстанция страда от съществени непълноти.

Въззивната инстанция, позовавайки се на съдебната практика, би трябвало да извлече есенциално основните доводи. В цитираното решение се говори за улесняване или за прикриване на престъпление по чл.201 от НК, респективно чл.202, ал.1,т.1 от НК. Законодателят обаче прави разграничение при използваните понятия относно квалифициращите деянието елементи, той не си служи с термина прикриване на присвояването, а с този на улесняване на присвояването. В посоченото постановление на ВС изрично е отбелязано, че прикриването не може да квалифицира деянието като такова по чл.202, ал.1, т.1 от НК – раздел II-

ри, т.1-ва, абзац 1-ви от него. И това е така, защото при такава хипотеза извършителят не се нуждае от извършването на улесняващо престъпление, за да присвои, той присвоява. Другото престъпление служи само за това да прикрие, за да не бъде например очевидно извършеното присвояване.

Щом се приема, че договорът е привиден, задължение на съда е да анализира и показанията на св.П. П. П. от досъдебното производство – т.1-ви, папка № 4 стр.24 и 25, прочетени по реда на чл.281, ал.4, вр.ал.1, т.1 и т.2, пр.2-ро от НК по време на съдебното следствие пред първоинстанционния съд – стр.232 от т.-ви по НОХД № 39316г. На страница 24-та, гърба, св.П. е давал показания за дейността на починалия Б., посочените в разпита обстоятелства са в подкрепа на защитната теза. В този смисъл съдът е бил задължен да ги обсъди и да отговори приема ли ги или не, и поради какви причини заема едно или друго становище. С пропускане си да стори това въззивната инстанция съществено е ограничила за пореден път правото на защита на подсъдимия Х..

Струва си да се отбележи, че изградената фактическа обстановка за срещата на св.Д. и подс.Х. въз основа на показанията на първия, лежи върху твърде несигурна основа по отношение на житейската логика и припокриване (подкрепяне) с останалите доказателства по делото. Свидетелят е разпитван едва след смъртта на Б., което съществено пречи с процесуални способности да се отстранят наличните противоречия в техните показания. Независимо от това обаче се претендира случайно запознанство при друг кмет, на община Ц. К. (св.А., който отрича пък подобна възможност и среща), като при това виждане, очевидно инцидентно и първо, се договарят дейности, които свидетелят е извършил без заплащане. Същият свидетел е посочил, че няма представа как обследването се е озовало в община В. и в тази връзка е направил предположения, които са изкристализирали впоследствие във фактическа обстановка, възприета от решаващите по същество съдилища.

В показанията на св.Д. по време на съдебното следствие пред първата инстанция се съдържа всъщност отговор на това, кой е извършил изцяло или частично въпросното обследване – стр.222, края. И това е именно починалия Б., служител в една от фирмите му по това време. Очевидно е, че има повече от една възможна хипотеза, която не е обсъждана от съдилищата. Това още веднъж показва, че извършения доказателствен анализ е едностранчив и повърхностен. Показанията на св.Д. е следвало да се подложат на по-внимателен и критичен анализ, като се отговори на възраженията на защитата в тази връзка. Съдът от първата инстанция, а и въззивната, не са счели за уместно да отбележат, че съобразно показанията на св.Д., починалия Б., който се е занимавал основно със строителството в този регион, е участвал в обследването. Пропускайки го, са възприели, че обследването е извършено от служителите му Г., С., както и Й.. Подобен процесуален подход

съществено е ощетил защитната теза и съответно ограничил правото на защита. Независимо от това, въпросът с извършеното обследване е напълно ирелевантен по отношение на квалификацията на деянието, материални щети за общината от поведението в тази връзка са подс.Х. няма, връзка с деяние по чл.224, чл.225в или чл.284 от НК също не може да бъде открита, а такава насока на обвинението определено липсва.

По обвинението по чл.282, ал.2, вр.ал.1, вр.чл.26, ал.1 от НК;

Инстанциите по същество си служат с термина „извършване на фиктивна“ процедура, оспорван от защитата. Пред касационния съд се поставя за разглеждане само обвинението в първата му част – за обект „Преасфалтиране на улици в гр. В.“ и за престъпление по основния състав, чл.282, ал.1 от НК, доколкото за втората част, която е по отношение на обект „ Мерки за енергийна ефективност на сградата на СОУ „ Христо Ботев „ гр. Г. подсъдимият е оправдан от съда от първата инстанция. Присъдата в тази част е потвърдена от въззивния съд, без да е подаван съответен протест на държавното обвинение пред касационния съд.

Показанията на св.П. П. П. са тези, въз основа на които се формират фактическите и правни изводи на съдилищата и се кредитират от тях, като настоящият съдебен състав намери този процесуален подход за законосъобразен. Тези показания не се оспорват, останалите доказателства по делото не ги опровергават, а ги допълват. Въпреки това обаче обвинението страда от известна неяснота. Нарушението на служебните задължения според обвинението е свързано с чл.2, ал.1, т.1 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки , в сила от 01.10.2004г. приета с ПМС № 249/17.09.2004г., отменена впоследствие с ДВ бр.17/28.02.2012г.

Нормата е дала възможност на възложителите да не провеждат процедура за възлагане на малка обществена поръчка, но са задължени да съберат не по-малко от три оферти, които съдържат техническо и финансово предложение, освен ако това е обективно невъзможно, когато поръчките имат стойност за строителството,какъвто е настоящия казус, от 45 до 100 000 лева. От една страна строителните дейности, както се признава и от въззивната инстанция, са действителни извършени, без да бъдат включени в проекта, одобрен по програма САПАРД. Дейностите са били необходими за цялостното изпълнение на строителството (рехабилитацията) на уличната мрежа, поне със сигурност въззивната инстанция не е установила противното. Формалното съответствие със закона е изпълнено и в това е трудно да се открие каквото и да е нарушение. Нормативната уредба, която е овластяваща и в определена степен диспозитивна – тъй като води до сключване на договор между два равнопоставени субекта (но не и със установен императив или забрана), дава възможност на възложителите да не провеждат процедура за

възлагане на малка обществена поръчка, но успоредно със задължението да съберат не по-малко от три оферти. Законодателят е дал възможност и те да не се събират, ако това е обективно невъзможно. Съдилищата не са изследвали въпроса дали обективно е било възможно да се съберат три оферти, дали някой би участвал в такава процедура по възлагане, след като дейностите са извършени и на тях не би следвало да им се заплати.

Разбира се, след като дейностите са извършени, съставянето на документи, които отчитат една дейност, която не е извършена към този момент, могат да представляват документи с невярно съдържание, що се отнася до длъжностните лица, които са ги подписали. Но когато се твърди, че от това престъпление - по чл.282, ал.1 от НК, при тези твърдени, но недостатъчно ясни по съществото си нарушения, могат да настъпят немаловажни последици, трябва да се отговори на възраженията на защитата, какъв би бил резултата, когато са извършени дейности в полза на общината, а не са заплатени. Принципите на пазарната икономика, приложими в днешните условия изключват командните методи за регулиране на икономическите отношения, особено при липса на заявено желание за благотворителност от страна на „А. Ч. м.“ АД, град Ш.. В противен случай общината би получила нещо, което не и се следва и се е обогатила без правно основание, което не може да бъде цел на нормалните социално-икономически и пазарни отношения.

Предвид на това въззивната инстанция дължи отговор за баланса между твърдените от нея възможни немаловажни вредни последици, като вредни корупционни практики и нарушаване на законосъобразното функциониране на общинските и държавни органи, разколебаване на авторитета на кмета сред гражданите и последиците от неразплащането за извършените дейности в полза на общината и гражданите във връзка със спомената улична мрежа, както и каква би била стойността на едно такова задължение на общината във времето, съпоставена с реално изплатеното.

От субективна страна престъпление по чл.282, ал.1 от НК се отличава с наличието на специална цел- изпълнителното деяние се осъществява с цел да се набави за себе си или за друго облага, или пък за да причини другиму вреда. Въззивната инстанция е отбелязала, че процедурата е проведена с единствената цел „А. Ч. м.“ – АД, Ш. да получи стойността на извършените разходи извън одобрените по програма „Сапард“, но е пропуснала да отбележи, това ли е специалната цел, изискуема от закона, и изпълнението ѝ причинява ли вреда някому или пък набавя ли съставомерна облага- тоест недължима се, на когото и да е. Това съставлява отново съществено процесуално нарушение, което се отразява пряко на правилното приложение на материалния закон.

По обвинението по чл.219, ал.1, вр.чл.2, ал.2 от НК производството пред ВКС се развива само по касационна жалба на подсъдимия. То е прекратено от въззивната инстанция поради изтичане на абсолютната

погасителна давност. Изложени са аргументи, които не могат да бъдат споделени. Неясно защо има възражения за формата на вината, въпреки че решаващата инстанция е съобщила наличието на непредпазливост като общо понятие, без да дефинира коя от двете и проявни форми. Това е без правно значение за правилното приложение на материалния закон и напълно законосъобразно производството по това обвинение, изменено от първоначалното по чл.282, ал.2 от НК е прекратено.

Това налага решението в тази част да бъде потвърдено, тъй като продължаването на производството само би утежило във времето, и то ненужно, наказателноправното положение на подсъдимия.

Тук е мястото да се отбележи, че съдът от първата инстанция е проявил твърде голяма свобода за трансформиране на обвинението за извършено продължавано престъпление по чл.282, ал.2 от НК в две отделни самостоятелни деяния. Твърде спорен е въпроса дали наказателноправното положение на деца се смекчава или не, тъй като чисто хипотетично от едно, макар и продължавано, престъпление, децът за първи път в съдебната фаза трябва да се защитава срещу две различни по своя характер обвинения, макар и основани на същите факти. Той е бил изправен пред угрозата да получи две отделни присъди, по отношение на които да бъде приложен чл.23 от НК, заедно с другите обвинения. Общия брой на отделните деяния със сигурност натежава при решаване на въпроса за налагането на най-тежкото измежду всички наказания, а също така съществува възможността за присъединяване на кумулативно предвидените наказания съобразно чл.23, ал.2 и ал.3 от НК.

Все пак въззивната инстанция частично, с прекратяване на производството във връзка с наложената присъда за деяние по чл.219, ал.1 от НК, макар и по различни съображения, е коригирала това противоречие както с процесуалния закон, така и с принципите на справедливостта и с правото на защита.

По самостоятелното обвинение по чл.220, ал.1, вр.чл.2, ал.2 от НК;

Спорният въпрос по това обвинение е дали обръщането на прозорци при извършване на ремонта и топлоизолирането на сградата на СОУ „Христо Ботев“ - гр.Г., по договор включва тази дейност от външната и вътрешната страна, или са две самостоятелни строителни дейности. Съдът е приел, че е извършено при изпълнението на договора с „Е. РН“ ЕООД само външното обръщане на прозорците след смяната на дограмата и поставянето на външната топлоизолация.

Внимателния прочит на договора с фирма „Е.- РН“ ЕООД с приложението № 1 води до извод, че договорът е сключен за външна топлоизолация на фасадата, заедно с демонтаж на стара дограма и монтаж на нова стъклопакетна такава, PVC. Вътрешна топлоизолация е предвидена

само за покрива на училището, която да се извърши с минерална вата. Спорен е останал въпроса дали вътрешното обръщане с гипсокартон на монтираната дограма се включва в договора. Фирмата изпълнител очевидно е приела да извърши само топлоизолация от външната страна, при което е включено външното обръщане на монтираната дограма. Въпрос на интерпретация е как да се изпълни договора, но очевидно е, че без съгласие на „Е. РН“ ЕООД това не е можело и не се е случило. Спорните въпроси се разрешават по съдебен ред, но нормалното провеждане на учебната година се изисква по образователни и социални причини, като времето е било твърде ограничено.

Въззивната инстанция се е занимала с несъществени въпроси, нямащи отношение към обвинението – дали в договора е имало клауза за наемане на подизпълнители. Приела е също така, че св.Б. като управител на фирмата изпълнител на този проект е сключил договор със св.С. като управител на „С.“ ЕООД, включително и за обръщане на прозорци с площ от 800 м² на стойност 25 лв. за м², общо за 20 000лв. Съдът се е ангажирал с твърдение, че обрязването на уплътнението от пяна на монтираната дограма е следвало да се извърши при външното и вътрешно обръщане на прозорците, както и че св.С. е поискал от св.Б. да му плати отделно за обръщане на прозорците, независимо, че тази дейност била включена в договора.

Струва си да се отбележи, че св.С. е разпитван по време на досъдебното производство, тези показания са приобщени съобразно процедурата по чл.371,т.1 от НПК. В тези показания подобни факти липсват, той е заявил, че са му платени по 30 лв./ м² за общо 800 кв. м² обръщане на прозорци (макар в договора да е уговорена първоначална цена от 25лв./ м²). Този свидетел не е разпитван повече и по – детайлно, но може с основание да се приеме, че с тези показания той е утвърдил, че е изпълнил задълженията си по договора, обръщане на прозорците, но от външната страна, доколкото е извършил по начало външна топлоизолация. За отбелязване е, че впоследствие сключения договор с община В. за вътрешно обръщане на прозорците с монтираната нова дограма вътрешното обръщане е уговорено на линейни метри, но по ценови параметри стойността е сходна (с разлика от 8 хиляди лева). Не може да се направи очевиден и безспорен извод, че в договора между „Е. РН“ ЕООД и „С.“ ЕООД, при относително сходна цена е заложено освен външното обръщане на прозорците и вътрешно такова. Въззивната инстанция обаче го е направила, като съществено е ограничила правото на защита на подсъдимия с подобна твърде свободна интерпретация на фактите. Отделно решаващият съд е пропуснал да обсъди времето и периода на изпълнение на инкриминирания договор, какви причина са го наложили, социалния, образователен и икономически резонанс(дали има изобщо такъв) при липсата на изпълнение по вътрешно обръщане на прозорците

Очевидно е, че при сключване на договора с фирмата, управлявана от св.Б. е имало пропуск, недостатъчно ангажиране с правните и технически детайли, но кметът като изпълнителен орган на място е следвало да вземе бързо решение, за да осигури нормалното протичане на учебната година. Съдът не е отговорил какво би се случило, ако подс.Х., вместо да ангажира св.С. за дейност по вътрешното обръщане на прозорците, беше настоял в рамките на договора по „двойно завишените цени по всички дейности“ (както изрично самият съд е отбелязал) да бъде изпълнено т.н. „вътрешно обръщане“, не е направил и разчет на една евентуална съдебна процедура в този план. Съдът в крайна сметка се е позовал на допълнителна строително-техническа експертиза, съгласно която вътрешното и външното обръщане на прозорците са част от предвидените в п.1 от приложение 1 към договора между общината и „Е. РН“ ЕООД демонтаж и на стара и монтаж на нова, PVC, дограма. Така или иначе договорът между общината и „Е. РН“ ЕООД, както и положените експертни усилия, нямат пряко отношение към обвинението по делото, връзката е само косвена, поради отказа на контрахента на общината да приеме (това е единствения извод, който може да се направи от поведението на управителя Б.), че в общата цена е заложено и вътрешното обръщане на новопоставената (монтирана) PVC дограма.

Касационната инстанция само ще отбележи, че анализирането и евентуално тълкуването на договорите не може да бъде задача на която и да било експертиза, а е работа на съда по събиране и оценка на доказателствата по делото. Експерта се е произнесъл по един не толкова технически, а преди всичко правен въпрос, поради което инстанциите по същество е следвало да отклонят подобна интерпретация на сключения договор.

По отношение на гражданския иск:

Въззивната инстанция е приела, че този иск е бил предявен и приет за съвместно разглеждане в наказателния процес на 19.10.2015г. Изходящия номер е от 05.10.2015г., молбата е постъпила в ОС-Русе на 07.10.2015г. Оспорена е била процесуалната легитимация на предявилния иск И. К..

Изтъкнати са доводи, че със заповед на областния управител на Р. под № 3-95—00-992/18.10.2015г. за временно изпълняващ длъжността кмет на община В. е бил назначен С. И. Ц., считано от тази дата-18-ти, до встъпване в длъжност на евентуално новоизбрания кмет. На тези доводи съдът от въззивната инстанция не е отговорил. Той е взел отношение само по потвърждаване на действията на К. от кмета по това време - св.Г. Г..

Следва да се отбележи, че молбата е подадена в срок, относно който не се оспорва процесуалната легитимация на К. и това всъщност е важното

и правно значимо обстоятелство по делото. Тогава е бил предявен искът, като и без присъствието на представител, съдът е бил задължен да се произнесе по него и да реши да го приеме или не. Това е сторено в заседание от 19.10.2015г. по НОХД № 463/2015г. Още в това съдебно заседание е направено възражение за изтекла погасителна давност по смисъла на чл.110 от ЗЗД по деянията, които имат за крайна дата 20.02.2009г. по първото обвинение, 03.08.2009г. по второто обвинение, и 30.09.2009г. за обвинението по чл.282, ал.2, вр.ал.1, вр.чл.26, ал.1 от НК.

Отговорът на съда от първата инстанция при второто по ред разглеждане, че срокът започва да се брой от подаване на сигнал до РОП през 2011г., не е достатъчен за така депозираното възражение. Вярно е, че при непозволено увреждане давността почва да тече от откриването на дееца. По делото не е установено, дали деецът е бил неизвестен и кога е открито обстоятелството, че Рейхан Х. е извършител на деянията, които по същество са публични сделки за общината. Въззивната инстанция пък изобщо не е обсъдила това възражение на защитата.

Този въпрос следва да бъде по-задълбочено изследван, доколкото началният срок на давността е възприет по един твърде субективен начин.

С оглед изложеното касационните жалби на подсъдимия и неговите представители се явяват основателни и налагат отмяна на атакувания съдебен акт като цяло, с изключение на частта относно прекратяване на наказателното производство в осъдителната част за деяние по чл.219, ал.1, вр.чл.2, ал.2 от НК. Същото се отнася и до частичното оправдаване по обвинението по чл.2021 ал.1, т.1 от НК по отношение на деянията, по които разпореждането със сумите е извършено от св.А. Я., както и по обвинението по чл.282, ал.2, вр.ал.1, вр.чл.26, ал.1 от НК. В тази част подс.Х. е оправдан, съответно липсва надлежен протест от частното обвинение, поради което единствената процесуална възможност е оставянето в сила на въззивния съдебен акт в тези части. Това се отнася и за отхвърлителната част на гражданския иск до пълния предявен размер, за което няма надлежна жалба.

В останалата част делото следва да се върне за ново разглеждане за втори път от друг съдебен състав на Великотърновски апелативен съд.

При новото разглеждане на делото следва да се имат предвид посочените в настоящето решение съображения относно допуснатите процесуални нарушения и необходимостта от цялостен отговор на направените възражения, като след това е нужно отново да се пристъпи към обсъждане на правилното приложение на материалния закон, включително по допустимостта и основателността на предявения граждански иск.

Водим от изложеното, на основание чл.354, ал.1, т.1 ал.3 т.2 и т.3 вр. ал.1, т.5 от НПК Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 166/07.06.2017г. по ВНОХД № 105/2017г. по описа на Великотърновски апелативен съд, освен частите, с които е потвърдено оправдаването на подсъдимия Х. за част от първоначалното обвинение по чл.202 и по чл.282 от НК и е прекратено производството по чл.219, ал.1 от НК, както и в частта за отхвърляне на гражданския иск до пълно предявения му размер и ВРЪЩА делото за ново разглеждане в останалата му част.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове: